

BIC VOCAT EX LUTETIA, IN GALLIA

Illo aestivo post meridiem in montes petere statueram.

In urbe calor ad 42 gradus Celsii pervenerat. Calabria Saudiana nobis in memoriam revocabat qualis esset aestus deserti. Nondum in OPEC admissi eramus, Italia adhuc nos dimittere nolebat, et Bruxellae cotidie aliam rationem solvendam proponebant, quarum singulae novum sacrificium postulabant.

Cum facere non possem quin cogitarem quomodo dies meos agerem, ad res nuper gestas subrisi et cogitavi quam fragilis humanitas esse posset intra fabulas, intra cogitationes, et dum nuntii in telephono meo servati relegerentur.

Pauci tantum dies praeterierant ex quo totum consilium administrationis BIC France urbem meam reliquerat. Chanel paulo post discessit, et minus quam viginti quattuor horis post mihi nuntium per Telegram misit.

Sic sonabat:

«Mulier in deversorio mihi numerum telefoni tui dedit. Mulieres semper has parvas comitates inter se commutant. Vere laeta fui quod te cognovi, et probavi quod non fecisti quod plerique viri facere solent. Menti meae animum advertisti, non tantum corpori.

Sed ut mulier sincere loquar, credo hunc non esse finem. Non est promissum; multo plus est. Et mulieres numquam rebus impossibilibus cedunt.

Mox loquemur.

Oscula,

Chanel.»

Telephonum iam reponere et in naturam evanescere parabam, cum alia vocatio advenit.

Nota terrae eadem erat ac semper.

+33. Francia.

Chanel mecum loqui volebat.

Non statim respondi.

Immo quarto demum eius conatu respondi, cum singulae vocationes fere prorsus quinque minutis post priorem advenirent.

Intellegere volebam quam urgens et gravis res re vera esset, et haec sola ratio erat quae me eam recte metiri sineret.

Unum erat ex arcanis quae Mater Gillette me docuerat.

Numquam totam tuam promptitudinem offer.

Noli te nimis facilem adeundum praeberere.

Fi aliquid magni pretii, paene res pretiosa.

Tum demum pretium tuum crescet, et tum demum homines te debito modo aestimabunt.

Tandem tempus respondendi advenit.

Irata videbatur et statim rogavit quo evanuissem.

Grave erat.

Urgebat.

Alio conventu opus erat.

Sed hoc tempore, inquit, in summo gradu futurum erat.

«Quis est?» rogavi. «Pontifex e Civitate Vaticana?»

«Minime», respondit ridens. «Semper idem es.»

Hoc dictum paene significabat eam me iam cognovisse.

Deinde perrexit.

«Familia quae maximam partem actionum BIC tenet te convenire vult. Et, quod mihi quoque mirum est, omnes mulieres sunt. Nulli viri.»

«Veniesne Lutetiam?»

«Videndum mihi est quanti camelus qui praesto est constet», respondi.

«Praeterea scis me parvo vivere.»

«Sciebam te una tantum de causa venturum esse», respondit.

«Libros tuos legens intellexi te numquam mulieribus negare. Res est elegantiae, stili et dignitatis. Quisquis opera tua legit, id invenire potest.»

«Quaeso, noli me erubescere facere», inquam. «Praesertim quia per telephorum id numquam animadverteres. Et quando prorsus me venire velis?»

«Quandocumque vis. Nulla constitutione opus est. Te in thermopolio in Campis Elysiis convenient. Quidquid bibere voles, poscere poteris.»

«Res parabo et mox te certiolem faciam.»

«Vale.»

«Vale.»

Postquam vocatio finita est, diu cogitavi.

Nulla tamen cogitatio umquam realitatem attingere poterat quae in subitis consiliis mulierum singularium continetur.

Ferdinando